

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5CdoPr/14/2024
Identifikačné číslo spisu:	1319202859
Dátum vydania rozhodnutia:	31.07.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1319202859.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ing. N. Y., narodeného XX. Z. XXXX, H., M. XXXX/XX, zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., Bratislava, Nezábudková 22, proti žalovanej Peris a.s., Bratislava, Prievozská 32, IČO: 36 745 332, zastúpenej advokátom JUDr. Štefanom Jurčom, PhD., Bratislava, Šafárikovo nám. 7, o zaplatenie 10.416 eur s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-23Cpr/4/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. mája 2024 sp. zn. 6CoPr/1/2023, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Bývalý Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 17. augusta 2022 č. k. 23Cpr/4/2019-242 žalobu zamietol a rozhodol, že žalovaná má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v pomere 100 %.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že predmetom prejednávanej veci je individuálny pracovnoprávny spor, v ktorom sa žalobca domáhal od žalovanej nároku na zaplatenie mzdy vo výške 651 eur mesačne s príslušenstvom za obdobie od septembra 2016 do decembra 2017 (16 mesiacov). V konaní nebolo sporné, že žalobca uzavrel so žalovanou dňa 29. júna 2010 pracovnú zmluvu, na základe ktorej vykonával od 01. júla 2010 závislú prácu na pozícii generálneho riaditeľa s.r.o. Žalovaná doručila žalobcovi dňa 17. mája 2016 výpoveď z pracovného pomeru z 11. mája 2016 podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce s tým, že výpovedná lehota je v zmysle § 62 Zákonníka práce trojmesačná, preto sa jeho pracovný pomer skončil dňa 31. augusta 2018 (správne má byť zrejme 2016, pozn.). Výpoveď z pracovného pomeru z 11. mája 2016 nebola na súde v zmysle § 77 Zákonníka práce napadnutá a žalobca neoznámil žalovanej, že trvá na ďalšom zamestnávaní v zmysle § 79 Zákonníka práce. Sporným v konaní bolo, či od septembra 2016 žalobca ako fyzická osoba vykonával u žalovanej závislú prácu spočívajúcu v účtovníckych službách na základe pracovného pomeru a v súvislosti s tým, či žalobcovi prináleží mzda a v akej výške. Súd prvej inštancie vzhľadom na platnú výpoveď uzavrel, že

pracovný pomer žalobcu u žalovanej v období od septembra 2016 do decembra 2017 nepokračoval a ďalej posudzoval, či od 01. septembra 2016 došlo k uzavretiu nového pracovného pomeru žalobcu u žalovanej na pozícii účtovníka, resp. na výkon účtovníckych alebo obdobných prác. Žalobca odvodzoval svoj nárok na mzdu od toho, že mu bolo odovzdané účtovníctvo žalovanej a na základe pokynu žalovanej, resp. predsedu jej predstavenstva toto účtovníctvo pre žalovanú viedol. Výkonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by existovala zhoda vôle žalobcu a žalovanej o vzniku pracovného pomeru (nie iného občianskoprávného či obchodnoprávného záväzkového vzťahu), resp. vôľa žalovanej o tom, aby žalobca ako zamestnanec vykonával pre žalovanú ako zamestnávateľa závislú prácu, t. j. vo vzťahu nadriadenosti a podriadenosti, osobne, podľa pokynov zamestnávateľa, v jeho mene a v čase určenom zamestnávateľom. Taktiež nebolo preukázané, že žalobca ako fyzická osoba vykonával od septembra 2016 do decembra 2017 pre žalovanú závislú prácu spočívajúcu vo vedení účtovníctva či príprave podkladov.

3. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nesprávne stotožňuje svoj nárok na zaplatenie mzdy za tvrdený výkon závislej práce s inými nárokmi, ktoré odvodzuje jednak z nevyplatenia mu dividend či odmien ako členovi predstavenstva žalovanej, predaja bytu, z nárokov vyplývajúcich z pôžičky medzi žalovanou a spoločnosťou PCL SERVIS s.r.o. či z účtovníckych a administratívnych služieb, ktoré boli vykonané pre žalovanú spoločnosťou PCL SERVIS a.s. (správne s.r.o., pozn.), v ktorej bol žalobca v tom čase spoločníkom a konateľom. Je potrebné dôsledne rozlišovať výkon závislej práce žalobcom ako fyzickou osobou - zamestnancom a výkon činností spoločnosťou PCL SERVIS s.r.o., v ktorej bol žalobca konateľom a spoločníkom a ktorá vedenie účtovníctva a administratívne práce - doklady žalovanej za mesiace september a október 2016 fakturovala a tiež rozlišovať výkon činností žalobcu ako člena predstavenstva žalovanej. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobca bol v období, v ktorom mal údajne práce pre žalovanú vykonávať a za ktoré požaduje zaplatenie mzdy (09/2016 - 12/2017) členom predstavenstva žalovanej, takže nebol dôvod, pre ktorý by mu mal byť vstup do budovy znemožnený. Zároveň na adrese Prievozská 32 v Bratislave mali sídlo aj spoločnosti PCL SERVIS a.s. (správne i ďalej s.r.o., pozn.), v ktorej bol žalobca spolu s Ing. M. Y. spoločníkom a konateľom a tiež spoločnosť Asset Real a.s., v ktorej bol žalobca členom predstavenstva. Samotná skutočnosť, že žalobca chodil na pracovisko, resp. bývalé pracovisko žalovanej nepreukazuje, že žalobcovi bola ako zamestnancovi zo strany žalovanej ako zamestnávateľa pridelená práca. Žalobca v konaní nepredložil jediný dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že by ako fyzická osoba - zamestnanec vykonával práce účtovníka, resp. práce súvisiace s vedením účtovníctva či prípravou podkladov pre vykonanie účtovníctva, ani že by mu žalovaná takúto prácu ako zamestnancovi pridelená. Uvedené nevyplýva ani zo žalobcom predložených prehľadov analytického účtu (kde sú uvedené obraty žalovanej), ani z potvrdení pre finančnú správu (kde bol uvedený žalobca), keďže jednak mnohé potvrdenia sú za obdobie, kedy bol žalobca generálnym riaditeľom spoločnosti a zároveň preukazujú len to, že to bol žalobca, ktorý elektronické podania podával, avšak tieto zároveň nepotvrdzujú, že ich podával ako zamestnanec. Zo žalobcom predložených listín naopak vyplýva, že od 05. mája 2016 do odstúpenia od zmluvy vykonávala služby spojené s vedením účtovníctva spoločnosť GUES, s.r.o. (s tým, že odberateľom bola spoločnosť PCL SERVIS s.r.o. a obchodné spoločnosti, pre ktoré vedie odberateľ účtovníctvo, medzi nimi aj Peris a.s.). Z predložených faktúr vyplýva, že vedenie účtovníctva pre Peris a.s. ako odberateľa fakturoval dodávateľ služieb PCL SERVIS s.r.o. Ani skutočnosť, že žalobca vykonal inventúru v spoločnosti 28. apríla 2016 a boli mu odovzdané účtovné doklady žalovanej a hotovosť (v čase, keď bol v spoločnosti generálnym riaditeľom) nepreukazuje, že by mal od septembra 2016 vykonávať prácu účtovníka (či prácu tomu obdobnú). Výkonaným dokazovaním nebolo preukázané, že vedenie účtovníctva pre Peris a.s. mal v spornom období vykonávať žalobca ako fyzická osoba - zamestnanec, ale bolo preukázané, že viaceré úkony vykonával ako konateľ a spoločník spoločnosti PCL SERVIS s.r.o. a tiež ako člen predstavenstva žalovanej. Tento záver vyplynul aj z výsluchu konateľa žalovanej a žalobcom navrhnutého svedka Z. Y. a tiež z výsluchu žalobcu.

4. Súd prvej inštancie dodal, že žalobca žalovanú za celé obdobie údajného pracovného pomeru (od septembra 2016 do decembra 2017) nežiadal o vyhotovenie písomnej pracovnej zmluvy či potvrdenia o zamestnaní a dokonca pri svojom výsluchu uviedol, že za celé obdobie 16 mesiacov nepožiadaval písomne o vyplatenie mzdy. Navyše v konaní najprv svoj nárok odvodzoval od pokračovania pôvodného

pracovného pomeru (ktorého skončenie napadnuté nebolo) a až následne tvrdil, že bol uzatvorený pracovný pomer nový. Taktiež argumentoval, že mu mala byť vyplatená odmena člena predstavenstva, ktorá mu vyplatená nebola ako aj to, že spoločnosť PCL SERVIS s.r.o. fakturovala predprípravu účtovníctva spoločnosti Peris a.s. s tým, že niektoré faktúry uhradené neboli, pričom sa dožadoval ich zaplata, ako aj zdôvodnenia zrušenia prístupu k účtom firiem Peris a.s. a Asset Real a.s. a že mu mala byť vyplatená finančná odmena prostredníctvom Peris a.s. alebo iných v tejto skupine podnikajúcich spoločností. Súd prvej inštancie preto vyhodnotil argumentáciu žalobcu o existencii pracovného pomeru u žalovanej za nedôvodnú a účelovú. Na základe vyššie uvedeného uzavrel, že žalované nároky žalobcu nesúvisia s výkonom závislej práce žalobcu ako zamestnanca u žalovanej ako zamestnávateľa, ale ide o rôzne obchodnoprávne nároky žalobcu ako člena predstavenstva žalovanej, resp. ako spoločníka či konateľa spoločnosti PCL SERVIS, s.r.o., s ktorou bola žalovaná (a ďalšie majetkovo prepojené spoločnosti) v záväzkovoprávných vzťahoch, a preto žalobcovi nárok na mzdu za obdobie od septembra 2016 do decembra 2017 nepatrí. Žalobu z týchto dôvodov považoval za nedôvodnú. Bližšie sa nezaoberal ďalšou argumentáciou strán sporu (bod 12.1. rozsudku), nakoľko túto nepovažoval pre posúdenie veci za relevantnú. V bode 12.2. rozsudku vysvetlil, prečo nevykonala žalobcom navrhnutý dôkaz dopytom na banku ohľadom zrušenia oprávnenia žalobcu disponovať účtami spoločnosti Peris a.s. a reagoval na námietku žalobcu ohľadom neobjektívnosti v konaní vypočutého svedka Z. Y..

5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Žalovaná mala v konaní plný úspech, preto jej proti neúspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

6. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 29. mája 2024 sp. zn. 6CoPr/1/2023 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 aj 2 CSP potvrdil (I. výrok) a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (II. výrok).

7. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na jeho základe zistil správne skutkový stav veci a napadnutý rozsudok aj v logických súvislostiach presvedčivo odôvodnil (§ 220 CSP). V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatoval jeho správnosť (§ 387 ods. 2 CSP). Následne sa zaoberal len tými odvolacími námietkami a argumentmi žalobcu, ktoré boli pre rozhodnutie o odvolaní relevantné. Základom uplatneného nároku bolo zodpovedanie otázky, či žalobca preukázal skutočnosť, že mu vznikla uplatnená pohľadávka/mzdový nárok za obdobie vykonávania prác od 01. septembra 2016 do 31. decembra 2017 voči žalovanej pri plnení povinností vyplývajúcich z ústne uzavretej zmluvy/konkludentne, obsahom ktorej mala byť povinnosť žalobcu spracovať a pripraviť účtovné podklady pre žalovanú. Vo vzťahu k vzniku pracovného pomeru, na základe vykonávania prác žalobcom pre žalovanú od 01. septembra 2016 do 31. decembra 2017 odvolací súd poukázal na právnu teóriu, že na vznik pracovného pomeru Zákoník práce vyžaduje uzatvorenie pracovnej zmluvy, ktorá je dvojstranným právnym úkonom, a ktorý je v zmysle § 18 Zákoníka práce platný v momente, keď sa účastníci pracovnoprávneho vzťahu, dohodli na obsahu pracovnej zmluvy (predpísané podstatné náležitosti určené v § 43 Zákoníka práce). Pracovnú zmluvu možno uzavrieť aj ústne, konkludentne alebo faktickým prístupom k vykonávaniu práce, t. j. spôsobom, ktorý nevzbudzuje pochybnosti o tom, čo chcú účastníci dojednať (R 9/1997). V takomto prípade dôjde k platnému vzniku pracovného pomeru, ten by však mal následne byť doložený písomnou pracovnou zmluvou. Pre platnosť pracovnej zmluvy sa vyžaduje dohoda o jej obsahu, pričom prejav vôle je potrebné posudzovať podľa príslušných ustanovení Zákoníka práce (§ 18, § 43), ako aj podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákoníka (§ 34 - § 37, § 40) týkajúcich sa právneho úkonu. Poukázal aj na možnosť uzavretia dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru napr. dohodu o vykonaní práce (§ 226), dohodu o pracovnej činnosti (§ 228a) a dohodu o brigádnickej práci študentov (§ 227 a 228), ktoré je potrebné uzavrieť písomne, inak sú neplatné. Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalobca neunesol dôkazné bremeno

na svoje tvrdenie, že po skončení pracovného pomeru výpoveďou z 11. mája 2016, vznikol nový pracovný alebo obdobný pracovný pomer od 01. septembra 2016 do 31. decembra 2017 na základe ústnej dohody, keďže k uzavretiu dohody v písomnej forme nedošlo. K platnému vzniku pracovného pomeru v zmysle § 42 ods. 1 a § 43 ods. 1 až 4 Zákonníka práce nedošlo, a to predovšetkým z dôvodu, že nebola v konaní preukázaná vôľa žalovanej ako budúceho zamestnávateľa k dohodnutiu pracovného pomeru. Zároveň s poukazom na ustanovenie § 43 Zákonníka práce, týkajúce sa obsahových náležitostí dohody medzi zamestnancom a zamestnávateľom, nebolo v konaní preukázané, že by boli medzi žalobcom a žalovanou dohodnuté podstatné náležitosti pracovnej zmluvy, a to miesto výkonu práce, deň nástupu do práce, ani mzdové podmienky, a preto nemohlo dôjsť k platnému založeniu/vzniku pracovnoprávneho vzťahu medzi stranami sporu. Odvolací súd dodal, že ak z vykonaného dokazovania nemožno vyvodiť, že by bola platne uzavretá pracovná zmluva ústnou formou (pokiaľ ani nevznikol pracovný pomer), nie je daný právny titul pre riešenie otázky náhrady mzdy. Ak by napriek vyššie uvedenému došlo ku konkludentnému vzniku pracovného pomeru, Zákonník práce pre taký prípad ukladá povinnosť vyhotoviť pracovnú zmluvu, resp. písomný dokument ako potvrdenie o dohode medzi zamestnancom a zamestnávateľom o podstatných náležitostiach pracovnej zmluvy, avšak táto skutočnosť v konaní nebola preukázaná. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie nevyplyva ani vôľa strán uzatvoriť ďalšiu pracovnú zmluvu. V tejto súvislosti odvolací súd konštatoval, že pôvodná pracovná zmluva uzavretá písomne, nepredstavuje právny základ, z ktorého by žalobca mohol odvodzovať svoj nárok (pracovný pomer bol ukončený výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, ktorá nebola napadnutá žalobou o neplatnosť). V konaní tiež nebolo preukázané, že by došlo k vzniku ďalšej pracovnej zmluvy konkludentným spôsobom.

8. Odvolací súd sa podrobne zaoberal odvolacími námietkami žalobcu uvedenými v bodoch 13, 14, 15 a 16 rozsudku odvolacieho súdu. Mal za to, že benevolentný postoj žalobcu s poukazom na dlhoročné priateľské vzťahy nemôže obstáť. Na tomto mieste poukázal na všeobecne platnú zásadu, že neznalosť zákona (práva) neospravedlňuje (*ignorantia legis non excusat*) a tiež na zásadu „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. práva patria len bdelym (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým). Ďalej odkázal na odseky 25. až 27. svojho rozhodnutia, z ktorých vyplýva, že nedošlo k platnému uzatvoreniu pracovnej zmluvy ani ústne a ani konkludentne pre absenciu vôle zmluvných strán v spojení s podstatnými náležitosťami pracovnej zmluvy v zmysle príslušných ustanovení § 42 ods. 1 a § 43 ods. 1 až ods. 4 Zákonníka práce. V tejto súvislosti sa javilo odvolaciemu súdu ako nepravdepodobné a aj nelogické, aby po tom, ako dala žalovaná výpoveď žalobcovi podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z organizačných dôvodov (znižovanie stavu zamestnancov s cieľom zabezpečiť efektivnosť práce) vzápätí uzavrela so žalobcom novú pracovnú zmluvu. V konečnom dôsledku v konaní nebolo preukázané a žalobca neunesol dôkazné bremeno o skutočnosti, že žalovaná mala vôľu uzavrieť so žalobcom ústne novú pracovnú zmluvu. Odvolací súd dôvodil, že súd prvej inštancie v odsekoch 5.3. až 5.5. napadnutého rozsudku uviedol špecifikáciu výpisov z obchodného registra spoločností Peris a.s., Asset Real a.s. a PCL SERVIS s.r.o., z ktorých je preukázané, že žalobca bol v týchto spoločnostiach v rôznom časovom období členom predstavenstva, členom dozornej rady, spoločníkom a aj konateľom, takže mal mať pri zachovaní obozretnosti starostlivého hospodára pri výkone podnikania, v záujme právnej čistoty svojho postavenia, ktoré v predmetnej žalobe definuje ako zamestnanec spoločnosti Peris a.s., jasne vymedzené, v akej pracovnej pozícii, resp. postavenia v spoločnosti (člen predstavenstva, člen dozornej rady, spoločník, konateľ) pracovné povinnosti v období od 01. septembra 2016 do 31. decembra 2017, vykonáva.

9. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odôvodnil odvolací súd právne ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a vecne plným úspechom žalovanej.

10. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP. Uviedol, že súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie, ale dospel k nesprávnemu právnemu záveru, nakoľko súdne konanie viedol spôsobom, keď došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nespravodlivý proces charakterizuje na základe skutočností, že nesprávny právny záver oprel o svedecké výpovede, ktoré súd pripustil, a to napriek tomu, že mal za preukázané, že svedčí svedok, ktorý má priamy vzťah k štatutárnemu zástupcovi obchodnej spoločnosti, konkrétne,

že sa jedná o priamy biologický vzťah otec - syn. Syn štatutárneho zástupcu obchodnej spoločnosti uviedol, že je pravdou, že žalobcovi prisľúbil splnenie podmienok odmeňovania za vykonanú prácu, ale už sám, napriek tomu, že mal od svojho otca vytvorené právne podmienky, aby svoje ústne záväzky riadne splnil. Uvedený svedok následne súdu uviedol svedeckú výpoveď, ktorá bola neobjektívna, jednostranná, len s úmyslom poškodiť žalobcu. Žalobca mal za to, že súd správne vyhodnotil dôvodnosť žaloby, keď uznesením č. k. 23Cpr/4/2019-92 zo 07. septembra 2020 priznal žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov vo výške prevyšujúcich sumu 200 eur. Vzhľadom na predložené listinné dôkazy zo strany žalobcu, ktoré jednoznačne preukazujú dôvodnosť žaloby, súd prvej inštancie vyhlásil rozsudok, ktorý je neočakávaný a odporuje ustálenej súdnej praxi. Listinné dôkazy, ktoré žalobca predložil na pojednávaniach nikto nespochybnil, sú uvedené na str. 1 a 2 prvoinštančného rozsudku. Neboli spochybnené ani pri záverečnom oboznamovaní súdneho spisu po vyhlásení uznesenia o skončení dokazovania. Vzhľadom na uvedené dovolateľ navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie.

11. Žalovaná dovolací návrh nepodala.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

13. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

14. Z úvodu dovolania vyplýva, že ide o dovolanie podľa § 420 CSP, pričom dovolateľ namietal, že v konaní došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Posudzujúc dovolanie podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) možno konštatovať, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Podstatou dovolacej argumentácie bola námietka žalobcu proti spôsobu vedenia konania súdom, ktorým malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces a tiež rozporovanie vyhodnotenia vykonaných dôkazov (predovšetkým objektívnosti svedeckej výpovede syna štatutárneho zástupcu obchodnej spoločnosti).

16. V súdnej veci okresný súd žalobu o zaplatenie mzdy zamietol uvádzajúc, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by existovala zhoda vôle žalobcu a žalovanej o vzniku pracovného pomeru, resp. vôľa žalovanej o tom, aby žalobca ako zamestnanec od septembra 2016 do decembra 2017 vykonával pre žalovanú ako zamestnávateľa závislú prácu spočívajúcu vo vedení účtovníctva či príprave podkladov. Okresný súd uzavrel, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na svoje tvrdenie, že po skončení pracovného pomeru výpoveďou z 11. mája 2016, vznikol nový pracovný alebo obdobný pracovný pomer od 01. septembra 2016 do 31. decembra 2017 na základe ústnej dohody, keďže k uzavretiu dohody v písomnej forme nedošlo. V bode 12.2. rozsudku k vykonanému dokazovaniu dodal, že výsluch svedka Z. Y. bol v konaní navrhnutý žalobcom, a pokiaľ žalobca až po vykonaní výsluchu svedka namietal jeho neobjektívnosť (zjavne vzhľadom na obsah výpovede, ktorý nie je v jeho prospech), nemožno na takúto námietku ako dôvodnú prihliadať. Výpoveď tohto svedka navyše súd hodnotil vo vzájomnej súvislosti s inými vykonanými dôkazmi. Je teda zrejmé, že žalobca v žalobe netvrdil a listinnými dôkazmi bezpečne nepreukázal skutočnosti, na základe ktorých by jeho žalobe mohol súd vyhovieť. Odvolací súd v súlade s § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodnením a ďalej sa zaoberal

jednotlivými odvolacími námietkami relevantnými pre rozhodnutie o odvolaní (body 28. až 31. jeho rozsudku).

17. Ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít niekoľkokrát judikovala, že civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňu nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednacej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov ponese aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 24/2019 z 09. júna 2020).

18. Podľa názoru dovolacieho súdu vykonané dokazovanie dostatočne odôvodňuje skutkové i právne závery prijaté súdmi nižšej inštancie. V súdenom spore dovolací súd nezistil v postupe súdov pochybenia alebo vady v procese dokazovania a jeho vyhodnotenia predstavujúce porušenie práva dovolateľa na spravodlivý proces. Z odôvodnení rozhodnutí odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie vyplýva, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, pričom podľa dovolacieho súdu sa ustálené skutkové závery nejavia ako svojvoľné. Fakt, že dovolateľ sa nestotožňuje so spôsobom vykonania a vyhodnotenia dôkazov a skutkových okolností, nemôže bez ďalšieho viesť k záveru, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

19. Dovolací súd zároveň považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Prieskum skutkových zistení zo strany dovolacieho súdu spočíva iba v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade známosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdenej veci nezistil.

20. Pokiaľ dovolateľ v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietal, že súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru a že rozsudok odporuje ustálenej súdnej praxi (pričom žiadnu neuviedol), dovolací súd pripomína, že nesprávne právne posúdenie veci (aj keby o prípad jeho výskytu šlo) nezakladá procesnú vadu známosti (R 24/2017).

21. Zhrnúc uvedené tak dovolateľ neopodstatnene namietal, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP.

22. Dovolací súd pre úplnosť k veci dodáva, že ak by sa aj prípadne pripustilo, že dovolateľ namietal aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, čo by zodpovedalo dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP, z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) vôbec nevyplýva, v čom by malo nesprávne právne posúdenie sporu spočívať, pretože dovolateľ nevymedzil žiadnu právnu otázku, ktorá by bola relevantná v zmysle kritérií stanovených v § 421 ods. 1 písm. a) až c) v spojení s § 432 CSP. V zmysle § 428 CSP je dovolateľ povinný o. i. uviesť, z akých dôvodov dovolaním napadnuté rozhodnutie považuje za nesprávne a tento dovolací dôvod (resp. dôvody) vymedziť spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Uvedené je podstatné a smerodajné aj pre samotný dovolací súd, pretože ten je v súlade s

dispozičnou zásadou viazaný uplatnenými dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), vrátane ich obsahového i rozsahového vymedzenia a z iných, než dovolateľom uplatnených dôvodov, napadnuté rozhodnutie preskúmať nemôže. Len všeobecné konštatovanie dovolateľa o nesprávnosti právnych záverov odvolacieho súdu prijatých na základe vykonaného dokazovania či prostá polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu nezodpovedajú požiadavkám predpokladaným v § 421 ods. 1 v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

23. Podľa § 447 písm. c) CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Podľa § 447 písm. f) CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

24. V kontexte uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c) a f) CSP (podľa prvého vo vzťahu k výslovne uplatnenému dovolaciemu dôvodu tzv. zmätočnosti a podľa druhého vo vzťahu k len všeobecne namietanému nesprávnemu právom posúdením veci).

25. V dovolacom konaní úspešnej žalovanej (§ 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP) dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože jej žiadne trovy nevznikli.

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.